

LILLY ALIENS

SÂMBĂȚĂ LA ORA 9

Roman

CUPRINS

9	AZI
15	CÂNDVA
19	AZI
24	CÂNDVA
27	AZI
31	CÂNDVA
35	AZI
39	CÂNDVA
42	AZI
46	CÂNDVA
50	AZI
53	CÂNDVA
57	AZI
61	CÂNDVA
64	AZI
69	CÂNDVA

72	AZI
75	CÂNDVA
78	AZI
81	CÂNDVA
85	AZI
88	CÂNDVA
92	AZI
96	CÂNDVA
102	AZI
106	CÂNDVA
111	AZI
114	CÂNDVA
117	AZI
121	CÂNDVA
125	AZI
130	CÂNDVA
133	AZI
136	CÂNDVA
140	AZI
143	CÂNDVA
147	AZI
150	CÂNDVA

154	AZI
159	CÂNDVA
162	AZI
166	CÂNDVA
170	AZI
173	CÂNDVA
176	AZI
179	CÂNDVA
184	AZI
188	CÂNDVA
192	AZI
195	CÂNDVA
198	AZI
201	CÂNDVA
204	AZI
207	CÂNDVA
210	AZI
214	CÂNDVA
217	AZI
220	CÂNDVA
223	AZI
226	CÂNDVA... ÎN VIITOR

AZI

Îi dau la întâmplare fiicei mele SMS cu rugămintea să mă programeze la coafor. Coaforul cu pricina este la o sută de metri de locuința mea, însă mereu o responsabilizez pe ea cu programarea pentru că eu așa simt că face ea ceva pentru mine. Îmi răspunde rapid că sunt așteptată sâmbătă la ora 9:00 dimineața.

Este abia joi și încep să mă gândesc ce fel de zi și oră este aceea de care-mi spune ea. Ce faceți oameni buni, sâmbăta la ora 9:00 dimineața? Pentru cei care lucrează noaptea probabil e momentul în care începe mult așteptatul somn. Dar pentru noi restul?

Cei leneși sunt încă în pat și trag de timp să nu coboare. Cei care lucrează sunt deja la muncă și nu reușesc să se apuce de munca propriu-zisă pentru că e sâmbătă și restul familiei e acasă, în pat. Cei pe care i-a prins noaptea în club sunt mahmuri și umblă bezmetici prin casă enervându-i pe ceilalți.

Gospodinele care au în cartea de muncă doar calificarea de nevastă sunt probabil deja în fața aragazului după

ce au cărat singure tăgârte cu provizii ca pentru apocalipsă, ca nu cumva soțul sau copilul să dorească o rețetă anume și ele să nu aibă camera burdușită cu orice ingredient. Că doar na, fiind profesioniste în viața domestică au și ele aspirațiile lor și nu se pot lăsa mai prejos.

Dar, domnițelor, ce faceți voi, cele care vă furișați într-o escapadă amoroasă, dacă sunteți invitate sâmbăta la ora 9:00 dimineața? Cum motivați ziua și ora să vă deplasați la solicitare? În cursul săptămânii vă descurcați. Chiar și sâmbăta, dar la ora 9:00 cum vine asta?

Mă duc la coafor cu cinci minute mai devreme și, deși se deschide la ora 9:00 deja iese un tinerel de la tuns. Văzând uimirea din privirea mea patroana spune:

– E vecinul meu. Pleacă azi la o petrecere și voia tuns. Am rezolvat la timp să nu te întârzie din programare. Mi-am dat seama că tu ești. O cunosc pe fata ta după voce când te programează. Mereu am zis sa te întreb, de ce nu suni tu? Nu mă deranjează cine sună, doar sunt curioasă.

Cam așa mi-am început vopsitul, în amănuntele doamnei. O plac. E o tipă frumoasă cam de vârsta mea, cu îndemânare pentru ceea ce face și dacă discută cu tine ar trebui să te simți privilegiată. Ca să mi se adreseze, mi-a luat un an de programări lună de lună. Discuta cu toată lumea, mai puțin cu mine.

Ce-i drept, eu nu discut deloc, doar salut la venire și la plecare. Dialogul de fapt e monolog. Am intrat în sfera ei de locutori după ce, la o programare în cursul săptămă-

mânii, mi-a sunat telefonul să mă prezint urgent la muncă și pentru a-i grăbi procesul de creație să nu plec totuși cu vopseaua în păr i-am explicat natura urgenței. Nu, nu lucrez la NASA, iar dacă vă luați după hainele modeste cu care mă acopăr când merg la vopsit... probabil ați face chetă să achitați vopsitul. Cert e că, din acea zi m-am trezit în Liga ei. Nu am cerut, nu am râvnit, doar am primit.

Bineînțeles că nu am dat niciun răspuns la cele întrebate de ea și nu pentru că nu am vrut sau că-s grea de cap, ci pentru că și-a ales singură răspunsurile la o parte din ele, iar pentru celelalte și-a bătut capul o altă angajată care avea copil de seamă cu a mea. Așadar... jucam Solitare pe telefon în timp ce, cele două doamne îmi disputau parte din viață. Nici măcar nu le ascultam și după expresiile fetelor lor nu cred că simțeau lipsa vocii mele.

Am o vârstă de a doua tinerețe, dar o moacă de copil naiv care mă ajută mereu să tac și cu toate astea să fiu luată în serios ca și cum: cuvintele sunt de argint, dar tăcerea e de aur. Blondul puf de găină pe care mi-l fac de două decenii nu face decât să amplifice stadiu de nedezvoltare sau de inocență, așa că mă bucur pe deplin că sâmbăta la ora 9:00 pot să tac și în același timp să fiu prezentă într-un dialog. Vă puteți lăuda mulți cu asta?

– Ce culoare îl facem? Ca de obicei? De fapt... la cât de puțin este nici nu merge altă culoare.

Exact ce vă ziceam. Nu am niciun motiv să caut vreun răspuns pentru că ele vin de la furnizorul întrebărilor. Mă

gândeam în timp ce-mi puneam vopseaua deja în păr să îi zic că vreau roșcat. Cred că ar lovi-o apoplexia. Am zâmbit la gândul acesta și ea mi-a luat zâmbetul ca feedback la ce răspunsuri își găsea ea.

Îmi plac cu adevărat oamenii ăștia chiar dacă pare ironie cum descriu situația. De exemplu, femeia asta e foarte împăcată cu sinele ei divin și se descurcă binișor cu clientela. Oricum... dacă credeți că în timp ce curge apa în părul meu sau foenul funcționează, eu aud ceva coerent... vă înșelați. Eu aud doar când întinde vopseaua pe păr. Ați ghicit, dacă atunci nu apuc să răspund... adio în rest. Și dacă aș vrea să zic ceva nu aș ști ce pentru că nu aud nimic, ci doar văd că ea se uită la mine și i se mișcă buzele. Atât.

Stau cu vopseaua pe margine așteptând culoarea puiului de găină să se așeze. Intră o doamnă foarte frumoasă cam la treizeci și cinci de ani care și știe că e frumoasă. După cum se îndreaptă de spate coafeza mi-am dat seama de nivelul financiar al clienței.

Tipa voluptoasă e cu forme frumoase, naturale, puse în evidență de o rochie potrivită, păr lung, des, pantof cu toc pătrășos, semn că stă mult în picioare la jobul ei...

– Bună ziua, vreau și eu un pensat și să-mi aranjezi părul. Peste o oră îmi duc fata la pian.

– Desigur, intră întâi la pensat, o spăl pe doamna și apoi mă ocup de tine.

Își duce fata la pian, Bravo! Mă gândesc cu un strop de răutate că, dacă-și ducea fata la oliță nu cred că venea la

salon să se laude cu asta. O fi amanta lui Mozart și vrea să ducă mai departe meșteșugul lui? Of... n-are cum. E tânără tare! Nu apuc să îi găesc eu o ocupație la ghici că spune ea:

– Am avut o gardă ușoară și de asta am trecut. Sper că nu te încurcă că nu m-am programat.

– Nu, ai venit la timp. Pe doamna o termin imediat.

Se uită la ceas și apoi la mine ca și cum eu nu am mișcat mai repede minutarul și-mi spune:

– Ai făcut bine că ai venit foarte de dimineață. Azi o să ai timp.

Bravo tanti! Apreciez că mă observi, dar pentru ce am eu nevoie azi de timp? Așa preocupată par? Dar nu am întrebat nimic. Am pus zâmbetul meu tâmp de om zen și am ascultat cum a operat doamna voluptoasă o ocluzie intestinală. Eram pe punctul s-o întreb dacă clientul ei ar fi fericit să asculte cum vorbește ea de mațele lui, dar mi-am zis că nu e deloc treaba mea. Până la urmă femeia i-a salvat viața, iar la salon e doar o simplă femeie cu sprâncenele neascultătoare și un păr rebel.

Credeți cu cele două angajate au întrebat ceva? Deloc. Brusc au dat Cezarului ce e al Cezarului. Am pregătire medicală 8 ani, suficient zic eu să-mi dau seama că doctoreasa nu bate câmpii deloc, ba chiar a respectat întocmai protocolul operator, dar cum stăm cu confidențialitatea?

Hai că exagerez! M-a uscat la timp patroana și mă întreabă:

– Dau cu fixativ? Nu, știu că te duci să faci curat!

Deja îmi era ciudă cât de previzibilă sunt. Am plătit inclusiv fixativul de care nu am beneficiat și am plecat acasă să fac curat desigur. Mereu mă întreb de ce achit preț întreg pentru o manoperă care se face altor femei cu un păr foarte des, eu având doar trei fire.

Nu, nu sunt medic deși am doxă pregătire medicală, dar am conștientizat că acolo la salon eu nu sunt femela alfa. Dar mai sunt? Când am fost am știut prin toți porii tot timpul, dar după cum a decurs dimineața asta de sâmbătă... n-aș zice. O fi de vină ora 9:00 dimineața?

Da, știu. Nu fac statistică pe un caz, dar e momentul să fiu atentă. Dacă aici unde lucrurile sunt previzibile cedez teren, ce fac unde statutul contează fiind conduși de instinctualitate? Pot să-mi asum pierderile?

CÂNDVA

Este sâmbătă dimineața. Fiica mea doarme probabil de cel mult o oră. Am auzit-o când a venit de la club și după cum a lovit cam tot ce i-a ieșit în cale până în baie, clar e sub efectul lui Bahuș. George doarme dus și eu mă furișez să fac cafea. Îmi iau telefonul cu mine și trusa de manichiură. Ador momentele astea domestice doar ale mele cu ai mei în casă dormind.

Este ora 9:00 și deja am un mesaj pe WhatsApp de la prietena mea, Lora. Ciudat. La ora asta ea e încă în pat sau pregătește masa copiilor. Mă uit pe telefon și văd niște poze ale căror conținut erau niște mesaje de la Felix pentru ea:

– Cf, dacă mai vorbești cu Luminița spune-i că mi-e tare dor de ea.

După această poză îmi scrie Lora:

– Ce zici de ea? Femeia asta nu e sănătoasă la cap. Nu are somn.

– Da, Mioara este. Felix nu te-ar deranja sâmbăta la 9:00 dimineața și nu este stilul lui cum a scris ea. Ce femeie nebună!

– M-am și speriat de ora mesajului. Chiar credea că o să îi răspund?

– Dacă între ei e totul lapte și miere cum tot afirmă el, ea ce vrea după 7 luni de la despărțirea mea de el?

– Ei lapte și miere. Amândoi au creat dependență de tine. Niște nebuni. Bine că ai scăpat de el! Hai că s-au trezit prichindeii. Te pup.

Am scăpat de el? Măi fată, eu nu am vrut să scap de nimic. El a scăpat de mine, dar văd că m-a preluat nevastă-sa. Cafeaua mea nu mai avea niciun gust și forfecuța de unghii deja îmi provocase mici leziuni. Am continuat mecanic ceea ce înainte îmi crea plăcere.

De ce răscolim viața cuiva după ce acea persoană a ieșit din viața ta? Știu că sâmbăta la ora 8:00 Felix e la spălătorie, iar la 9:00 e acasă deja cu aprovizionarea făcută. Cum de i-a lăsat telefonul nevestei și de ce? Are ce are cu mine, dar de ce îmi deranjează prietena? Ce vrea să obțină cu asta? Să mai rămân în gândurile mele nederanjată pun o crăticioară cu lapte pe foc să îl fac cu orez.

George s-a trezit. Îl aud cum deschide fereastra dormitorului și merge la baie. Amestec în lapte și-mi dau seama că, deși în fiecare sâmbătă gătesc lapte cu orez dimineața, doar eu îl consum. Fiica mea zice că e mâncare de bebeluși, iar soțul gustă doar dacă e musai, adică nu am

pregătit altceva. Amestec pierdută în ale mele când o aud pe domnișoara mea:

– Mamă, revino pe pământ că dai foc la casă, Laptele tău e pe aragaz. În ce amesteci? Și zi-i tatei să iasă din baie că... e urgent.

Ce e urgent? Că dau foc la casă sau că alcoolul din ea se revoltă? George aude deja cuvintele ei și iese. Domnișoara se baricadează în baie și eu șterg laptele de pe aragaz. În bucătărie e niscai fum. Aș zice că e dat de neuronii mei care au luat deja foc de la mesajul Mioarei. Doamne cât de repede îi iese să mă agite!

George dă o raită în camera fetei:

– Cred că e cam amețită domnișoara. Hainele ei sunt aruncate peste tot în cameră.

Mă abțin să îi zic că el își aruncă mereu hainele de pe el mai ales când e treaz și că dacă recunoaște semnele la ea că a încercat un cocktail sigur e grație experienței personale.

– Să nu te iei de ea acum că nu ai de cine. După ce se va dezmetici o să discutăm cu ea.

Pleacă satisfăcut de diagnoza făcută înapoi în pat. Mă duc și adun parte din hainele domniței și le pun în mașina de spălat. Ea iese din baie și pare mai degrabă plânsă decât mahmură. Slavă Domnului că meseria mea mă ajută să fac diferențele de finețe. O las în pace și continuu cu laptele meu cu orez, de fapt... orezul meu cu urme de lapte.

E sâmbăta ora 10:00 dimineața și peste mine parcă a trecut locomotiva unui tren. M-am trezit într-o stare